

Το κτήνος της ιδιοκτησίας

Johann Most

Ο Johann Most ή John Joseph Most γεννήθηκε στις 5 Φεβρουαρίου 1846 στο Augusburg της Γερμανίας και πέθανε στις 17 Απριλίου 1906 στο Cincinnati του Ohio.

Αρχικά υπήρξε σοσιαλδημοκράτης. Το 1870 στο συνέδριο του Baden διαγράφεται από το κόμμα για αντιοργανωτική συμπεριφορά. Καταδικάζεται σε 5 έτη φυλάκισης στην Αυστρία για μια από τις περίφημες φλογερές ομιλίες του. Αμνηστεύεται στις 9 Φεβρουαρίου 1871 και απελαύνεται. Επιστρέφει στη Γερμανία όπου συνεχίζει την ταραχοποιό δράση του. Εκλέγεται στο Ράϊχσταγ το 1874. Αυτό βέβαια δεν εμποδίζει τις αρχές να τον στείλουν αρκετές φορές στη φυλακή για τις ομιλίες του.

Το 1878, ο Most αυτοεξορίζεται στην Αγγλία, όπου εκδίδει την εφημερίδα «Freiheit» (Ελευθερία). Ένα άρθρο με το οποίο υμνεί την επίθεση ενάντια στο τσάρο Αλέξανδρο II τον στέλνει για 16 μήνες σε φυλάκιση με καταναγκαστική εργασία. Μετά την απελευθέρωσή του πηγαίνει στις Ηνωμένες Πολιτείες, το 1882. Είναι το ξεκίνημα της αναρχοκομμουνιστικής εισβολής στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Επηρεασμένος από τις απόψεις του Kropotkin, μεταβάλλεται σε έναν παθιασμένο αναρχικό. Δημοσιεύει «την προπαγάνδα της πράξης» («propaganda of the deed»), που περιέχει ένα μικρό οδηγό για την κατασκευή βομβών, γνώση που απέκτησε μετά την εργασία του σε εργοστάσιο δυναμίτη. Υποστηρίζει τη χρήση βίας, ενάντια σε άτομα ή οργανισμούς, για την επίτευξη της κοινωνικής αλλαγής και εμπνέει την περαιτέρω βίαιη δράση πολλών αναρχικών.

Μετά από 1886, οι απόψεις του μετατοπίζονται προς τον αναρχο-συνδικαλισμό και το περιοδικό «Freiheit» είναι η κύρια δραστηριότητά του. Παραμένει φημισμένος για τις «εμπρηστικές ομιλίες του» με διασημότερη αυτή που φέρει τον τίτλο «το κτήνος της ιδιοκτησίας» και της οποίας ο πιθανός χρόνος που εκφωνήθηκε είναι το 1884.

Δημοσιεύουμε αυτό το ιστορικό κείμενο θεωρώντας πως η ιστορία των κοινωνικών αγώνων αποτελεί σημαντική εμπειρία που μπορεί να βοηθήσει να αποτρέπονται λάθη αλλά και να μην αναμασιούνται και προβάλλονται σαν αναρχικές απόψεις милитарιστικού και εξουσιαστικού τύπου που δεν έχουν σχέση με την πηγαία κοινωνική βία των καταπιεσμένων. Οι ιστορικές εμπειρίες περιέχουν πολλές απόψεις και καταστάσεις που είναι αρνητικές. Πως όμως θα αποφευχθούν όλες αυτές αν δεν γνωρίζουμε τα παραδείγματα προς αποφυγή; Αφού, λοιπόν, είναι σημαντικό να αντλούνται εμπειρίες από εκείνα τα στοιχεία που εμπλουτίζουν και δεν εννουχίζουν τις κοινωνικές απελευθερωτικές διεργασίες, το «κτήνος της ιδιοκτησίας» αποτελεί μια πηγή θετικών και αρνητικών εμπειριών και απόψεων που είχαν επίδραση στις αναρχικές πρακτικές. Ιδιαίτερα η διάδοση των αρνητικών απόψεων μπορεί να εξηγήσει την ευκολία με την οποία αλώθηκαν οι απελευθερωτικές διαθέσεις και έγιναν βορά των εξουσιαστικών θεωριών και ιδιαίτερα του μαρξισμού...

«Ανάμεσα στα κτήνη, που ασχολούνται με το κυνήγι, ο άνθρωπος είναι σίγουρα το χειρότερο».

Αυτή η έκφραση, που είναι πολύ συνηθισμένη στις μέρες μας, είναι μόνο εν μέρει αληθινή. Δεν είναι τέτοιος ο άνθρωπος από τη φύση του, αλλά γίνεται κτήνος που κυνηγά μόνο όταν σχετιστεί με τον πλούτο. Όσο πλουσιότερο είναι ένα άτομο, τόσο μεγαλύτερη γίνεται η απληστία του για περισσότερα. Μπορούμε ένα τέτοιο τέρας να το αποκαλέσουμε «κτήνος της ιδιοκτησίας». «Κυβερνά τώρα τον κόσμο, κάνοντας τις συνθήκες για το ανθρώπινο είδος άθλιες και πολλαπλασιάζει την τη σκληρότητα και την αδηφαγία του, όσο προοδεύει ο αποκαλούμενος πολιτισμός». Αυτό το τέρας θα περιγράψουμε στη συνέχεια και θα προτείνουμε την εξολόθρευσή του.

Για κοιτάξτε γύρω σας! Σε κάθε αποκαλούμενη «εκπολιτισμένη» χώρα, ανάμεσα σε 100 ανθρώπους υπάρχουν 95 λίγο ως πολύ άποροι και περίπου 5 που έχουν λεφτά με το τσουβάλι.

Είναι περιττό να επισημανθούν όλοι οι ύπουλοι τρόποι με τους οποίους έχουν αποκτήσει τα υπάρχοντα τους. Το γεγονός ότι τους ανήκουν ΤΑ ΠΑΝΤΑ, ενώ άλλοι υπάρχουν, ή μάλλον μόνο φυτοζωούν, δεν προκαλεί καμία αμφιβολία, ότι αυτοί οι λίγοι έχουν γίνει πλούσιοι εις βάρος πολλών.

Είτε μέσα από την άμεση ωμή βία, μέσα από πονηριά, είτε μέσα από την απάτη, αυτή η ορδή έχει καταλάβει μέσα στο χρόνο τη γη με όλο τον πλούτο της. Οι νόμοι της κληρονομιάς και όσα συνεπάγονται, και η μεταβίβαση της ιδιοκτησίας, έχουν δώσει ένα «λουστρο σεβασμού» σε αυτήν την ληστεία και κατά συνέπεια περιέβαλαν με ένα μυστικισμό σβήνοντας το χαρακτήρα αυτών των πράξεων. Για αυτόν τον λόγο το «κτήνος της ιδιοκτησίας» δεν αναγνωρίζεται πλήρως, αλλά, αντίθετα, λατρεύεται με ένα ιερό δέος.

Και, επί πλέον, όλοι όσοι δεν ανήκουν σε αυτή την τάξη είναι τα θύματά της. Κάθε απόγονος ενός μη-κατόχου (φτωχός) κατά την είσοδο του στον κόσμο βρίσκει κάθε άκρη και γωνιά της γης κατειλημμένη. Δεν υπάρχει τίποτα που είναι «χωρίς αφέντη». Χωρίς εργασία τίποτα δεν παράγεται και προκειμένου να υπάρχει εργασία, απαιτούνται όχι μόνο η δυνατότητα και η θέληση, αλλά και ο χώρος εργασίας, εργαλεία, πρώτες ύλες και μέσα συντήρησης. Ο φτωχός πρέπει, επομένως, παρακινούμενος από την ανάγκη, να απευθυνθεί σε εκείνους που κατέχουν τα πράγματα αυτά σε αφθονία. Και, προσοχή! Οι πλούσιοι του δίνουν την άδεια να συνεχίσει την ύπαρξή του. Αλλά σε αντάλλαγμα γι' αυτό πρέπει να παραχωρήσει τις ικανότητες και τη δύναμή του. Τις ιδιότητες αυτές εφεξής οι προσποιούμενοι «σωτήρες» του τις χρησιμοποιούν για τους εαυτούς τους. Τον τοποθετούν κάτω από το ζυγό της εργασίας -τον αναγκάζουν να φτάσει στο έπακρον των διανοητικών και φυσικών δυνατοτήτων του για να παράγει νέους θησαυρούς, τους οποίους, παρ' όλ' αυτά, δεν έχει δικαίωμα να κατέχει. Εάν τολμήσει να σκεφτεί για πολύ πριν από την σύναψη μιας τόσο άνισης σύμβασης, το στομάχι του, που γουργουρίζει από την πείνα, θα τον πείσει σύντομα ότι ο φτωχός δεν έχει καθόλου χρόνο, διότι υπάρχουν εκατομμύρια άλλοι στην ίδια θέση μ' αυτόν και πως αν αρχίσει να το μελετά, θα διακινδυνεύσει να του πάρει τη θέση κάποιος από τους εκατοντάδες που καιροφυλακτούν. Η ευκαιρία του θα έχει εξαφανιστεί και θα βρεθεί, πάλι, στο έλεος των ανέμων.

Είναι το μαστίγιο της πείνας που αναγκάζει το φτωχό να υποτάσσεται. Προκειμένου να ζήσει ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΟΥΛΗΣΕΙ. – ΠΟΥΛΑΕΙ «ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΑ» ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ κάθε μέρα και ώρα στο «κτήνος της ιδιοκτησίας».

Τα αλλοτινά χρόνια, όταν οι «άρχουσες» τάξεις, μετά από τις επιδρομές κυνηγιού-σκλάβων, έριξαν τα θύματά τους στις αλυσίδες και τα ανάγκασαν να εργαστούν, από την οποία (εργασία) οι άρχοντες είχαν όλο το όφελος -οι καιροί που οι γερμανο-χριστιανοί ληστές έκλεψαν ολόκληρες χώρες, στέρησαν τους κατοίκους από τη γη τους, και τους επιστράτευσαν βίαια στη φεουδαρχική υπηρεσία, ήταν πράγματι αρκετά φοβεροί, αλλά το αποκορύφωμα της ατιμίας έχει επιτευχθεί με το παρόν σύστημα του «νόμου και της τάξης», γιατί μ' αυτό αφαιρέθηκαν περισσότερο από τα εννέα-δέκατα των μέσων για την ύπαρξη της ανθρωπότητας, τα μείωσε ώστε να υπάρχει εξάρτηση από μια ασήμαντη μειονότητα, και τους καταδίκασε, έτσι, σε αυτοθυσία. Συγχρόνως έχει μεταμφιέσει αυτήν την σχέση με όλα τα είδη ταχυδακτυλουργικών έτσι ώστε οι σκλάβοι του σήμερα -οι σκλάβοι του μεροκάματου- που εν μέρει αναγνωρίζουν τη δουλοπαροικία και την παράνομη θέση τους, κλίνουν μάλλον να στο να το αποδίδουν στις ιδιοτροπίες της τύχης.

Ο μόνος στόχος των «προνομιούχων» τάξεων είναι να διαιωνίσουν την παρούσα κατάσταση. Παρ' όλο που δεν είναι πάντα ενωμένοι μεταξύ τους —ο ένας επιδιώκει να κερδίσει υπεροχή πάνω από τον άλλον με τα τεχνάσματα του εμπορίου, με την πονηριά στην κερδοσκοπία και με διάφορες μηχανορραφίες του ανταγωνισμού— όμως σε αντίθεση με το προλεταριάτο στέκονται σε μία ενωμένη εχθρική φάλαγγα. Το πολιτικό ιδανικό τους είναι, επομένως-παρ' όλες τις φιλελεύθερες φράσεις- ισχυρότερη, συγκεντρωμένη και κυβέρνηση κτηνώδους αστυνομοκρατίας.

Εάν ο φτωχός, που είναι προς στιγμήν ανίκανος να πουλήσει τον εαυτό του σε έναν εκμεταλλευτή της εργασίας, ή ξετινάζεται ήδη στην πλήρη ανικανότητα από το «κτήνος της ιδιοκτησίας», καταφεύγει στη ζητιανιά -τότε οι χορτασμένοι αστοί το χαρακτηρίζουν «αλητεία» και καλούν την αστυνομία, απαιτούν τη χρήση του τον κλοιό (στύλος βασανισμού και διαπόμπευσης εγκληματιών ιδιαίτερο το μεσαίωνα) και τη φυλακή για το φτωχό διάβολο, που αρνείται να λιμοκτονήσει ενώ βρίσκεται μπροστά σε βουνά από τρόφιμα.

Εάν ο άνεργος χρειάζεται να εφαρμόσει λίγο από την τόσο εκθιασμένη αυτοβοήθεια, δηλαδή εάν έκανε στο ελάχιστο, αυτό που οι πλούσιοι κάνουν σε μια μεγάλη κλίμακα καθημερινά με ατιμωρησία, —πρέπει κάποιος, στην πραγματικότητα, να κλέψει, προκειμένου να ζήσει— η μπουρζουαζία θα εξαπολύσει πύρινους μύδρους «ηθικής αγανάκτησης» στο κεφάλι του, και, με ένα βλοσυρό ύφος, θα τον παραδώσει χωρίς κανένα είδος οίκτου στο κράτος, διότι στις φυλακές του μπορούν να τον γδάρουν αποτελεσματικότερα, δηλαδή φτηνότερα.

Όταν οι εργαζόμενοι ενώνονται, προκειμένου να λάβουν καλύτερη αμοιβή, πιο λίγες ώρες εργασίας, ή παρόμοια πλεονεκτήματα, οι λεφτάδες τους κατηγορούν αμέσως για «συνωμοσία», που πρέπει να αποτραπεί.

Όταν οι εργαζόμενοι οργανώνονται πολιτικά, αυτό αποδοκιμάζεται λες και πρόκειται για αντίσταση στη «θεϊκή» τάξη πραγμάτων και πρέπει να ματαιωθεί με μεροληπτικούς νόμους και εξαιρέσεις.

Εάν συλλογιστούν τελικά οι άνθρωποι την εξέγερση, ακατάπαυστες κραυγές οργής που βγαίνουν από τις «χρυσές τίγρεις» θα ακουστούν σε όλο τον κόσμο, ασθμαίνουν για τις σφαγές και η δίψα τους για το αίμα είναι ακόρεστη.

Η ζωή των φτωχών εκτιμάται από τους πλούσιους ως ένα τίποτα. Όπως ο ιδιοκτήτης των πλοίων τοποθετεί τις ζωές ολόκληρων πληρωμάτων σε κίνδυνο, προκειμένου να λάβει με απάτη υψηλή ασφάλεια για το μισοσαπισμένο παροπλισμένο πλοίο του. Ο κακός εξαερισμός, η βαθιά ανασκαφή, τα ελαττωματικά υποστηρίγματα, κ.λπ., κ.λπ., φέρνουν ετησίως το θάνατο σε χιλιάδες ανθρακωρύχους, αλλά αυτό το σύστημα λειτουργίας μειώνει τις δαπάνες, επομένως αυξάνει τα κέρδη, και δεν πρόκειται οι ιδιοκτήτες ορυχείων σε καμία περίπτωση να λυπηθούν. Ούτε νοιάζεται ο εργοστάσιο-πασάς πόσοι από τους εργάτες «του» σχίζονται και διαμελίζονται από τα μηχανήματα, δηλητηριάζονται από τις χημικές ουσίες, ή παθαίνουν ασφυξία αργά από τους ρύπους και τη σκόνη. Το κέρδος είναι το κύριο μέλημα.

Οι γυναίκες είναι φτηνότερες από τους άνδρες: για αυτόν τον λόγο τα καπιταλιστικά βαμπίρ με την ακόρεστη αρπακτικότητά τους επιδιώκουν το αίμα τους. Εκτός αυτού, η γυναικεία εργασία τους προμηθεύει με φτηνές ερωμένες.

Η σάρκα των παιδιών είναι η φτηνότερη: ποια η κατάπληξη που οι κανίβαλοι της σύγχρονης κοινωνίας καταβροχθίζουν συνεχώς τα νεανικά τους θύματα; Ποιος νοιάζεται που τα φτωχά αυτά παιδιά με αυτόν τον τρόπο ακρωτηριάζονται ομαδικά και καταστρέφονται διανοητικά για όλη τους τη ζωή και που χιλιάδες από αυτά, εξαθλιωμένα και φθαρμένα σε μια τρυφερή ηλικία, θα βυθιστούν στους τάφους τους; Εκείνο που έχει σημασία είναι η αύξηση των αποθεμάτων.

Καθώς η μπουρζουαζία, με τη βοήθεια του κεφαλαίου της, μονοπωλεί όλες τις νέες εφευρέσεις, κάθε νέα μηχανή, αντί να περιορίζει τις ώρες εργασίας και να ενισχύει την ευημερία και την ευτυχία ΟΛΩΝ,

προκαλεί αντίθετα, την απόλυση από την απασχόληση κάποιων, μείωση των αμοιβών για άλλους, και μια αυξανόμενη και εντεινόμενη κατάσταση δυστυχίας για ολόκληρο το προλεταριάτο.

Όταν η αύξηση της παραγωγής συνοδεύεται από μια αυξημένη εξαθλίωση της πλειονότητας, η κατανάλωση πρέπει ταυτόχρονα να μειωθεί και η στασιμότητα και οι κρίσεις πρέπει να ακολουθήσουν. Μία υπεραφθονία του πραγματικού πλούτου στα χέρια λίγων πρέπει να προκαλέσει πείνα, τύφο, και άλλες επιδημίες στους πολλούς. Η αδικία- ναι, η ηλιθιότητα- αυτής της κατάστασης πραγμάτων είναι εμφανής. Οι λεφτάδες φυσικά ανασηκώνουν μόνο τους ώμους τους. Αυτό που θα συνεχίσουν να κάνουν μέχρι ένα σχοινί δεμένο καλά πάνω από τους ώμους τους θα δώσει ένα τέλος σ' αυτό το ανασήκωμα των ώμων.

Ο εργαζόμενος όχι μόνο γδέρνεται με πολλαπλούς τρόπους ως παραγωγός, αλλά και ως καταναλωτής. Τα αμέτρητα παράσιτα επιδιώκουν να λεηλατήσουν το ασήμαντο εισόδημά του.

Αφ' ότου έχουν περάσει τα προϊόντα μέσω των διάφορων ανταλλαγών και των σταδίων αποθήκευσης και οι τιμές τους έχουν ανεβεί από τις προμήθειες των χρηματιστών και των μεσαζόντων, από τους φόρους και τους δασμούς τελωνείων, φθάνουν τελικά στους λιανοπωλητές, των οποίων πελάτες είναι σχεδόν αποκλειστικά οι προλετάριοι. Οι χονδρέμποροι «κάνουν» (δηλαδή αποκτούν με απάτη) ίσως 10 έως 20 τοις εκατό κέρδος από τις συναλλαγές τους, ενώ ο λιανοπωλητής δεν ικανοποιείται με λιγότερο από 100 τοις εκατό. Χρησιμοποιεί όλα τα είδη των τεχνασμάτων για την εξασφάλιση αυτού του αποτελέσματος, ειδικά την αναισχυνη νόθευση των τροφίμων. Σε στενή σχέση με αυτούς τους απατεώνες είναι οι αμέτρητοι δηλητηριαστές και νοθευτές της μύρας, των ποτών, του κρασιού, κ.λπ., οι οποίοι κάνουν τούς δρόμους σε όλες τις μεγάλες μας πόλεις και τα βιομηχανικά κέντρα επισφαλή με την κακοήγη παρουσία τους. Κατόπιν υπάρχουν οι ιδιοκτήτες των λαϊκών πολυκατοικιών, οι οποίοι ψάχνουν ασταμάτητα τρόπους για να πικράνουν την ύπαρξη των φτωχών. Η κατάσταση των δωματίων γίνεται ολοένα χειρότερη, τα ενοίκια υψηλότερα και οι συμβάσεις πιο ταπεινωτικές. Οι εργαζόμενοι είναι συσσωρευμένοι μαζί όλο και περισσότερο στα πίσω σπίτια, σοφίτες και κελάρια-τρύπες, γεμάτα παράσιτα και μούχλα. Τα κελιά των φυλακών είναι συχνά πολύ πιο υγιεινά από αυτές τις παράσιτο-τρύπες.

Όταν ο εργαζόμενος είναι εκτός απασχόλησης, τότε είναι πάλι στο έλεος των ορδών που κερδοσκοπούν από την πείνα, οι οποίες είναι έτοιμες να επιτεθούν ξαφνικά επάνω του, έτσι ώστε να ολοκληρώσουν την καταστροφή του. Ενεχυροδανειστές και άλλοι παρόμοιοι βάζουν σε ενέχυρο για μικρά ποσά με υψηλό τόκο τα τελευταία υπάρχοντα των φτωχών. Τα συμβόλαια τους συνήθως κανονίζονται έτσι ώστε να μην λήξουν κανονικά κι έτσι τα αντικείμενα που είναι σε ενέχυρο αφαιρούνται με κατάσχεση και ο φτωχός φουκαράς κάνει άλλο ένα βήμα προς τα κάτω. Οι μαχαιροβγάλτες, εν τούτοις, συσσωρεύουν τις περιουσίες σε σύντομο χρονικό διάστημα. Ο ζητιάνος αντιμετωπίζεται από ορισμένους καρχαρίες ως μια φιγούρα που καλοπληρώνει. Κάθε δεκάρα που έχει συλλέξει είναι ένα μέσο που ξυπνά το ζήλο και την έντονη επιθυμία του φύλακα των βρώμικων τρυπών και των χυδαίων κρησφύγετων. Ακόμη και οι κλέφτες υπόκεινται σε αυτή την καπιταλιστική καταλήστευση. Είναι οι σκλάβοι των πανούργων που φυλάσσουν και των «κλεπταποδόχων», που παίρνουν τα κλεμμένα για ψίχουλα. Ναι, ακόμη και εκείνες οι άτυχες γυναίκες, που το παρόν καταραμένο σύστημα έχει οδηγήσει στην πορνεία, λεηλατούνται αδιάντροπα από τους φύλακες των πορνείων και των κακόφημων σπιτιών.

Αυτή είναι όλη κι όλη η μοίρα του φτωχού από την κούνια έως τον τάφο του. Εάν παράγει ή καταναλώνει, εάν υπάρχει ή μόνο φυτοζωεί, είναι πάντα περικυκλωμένος από αρπακτικά βαμπίρ, που διψούν για την τελευταία σταγόνα του αίματός του. Από την άλλη μεριά, ο πλούσιος δεν σταματά ποτέ την δραστηριότητα εκμετάλλευσης, αν και μπορεί να είναι εντελώς ανίκανος να δώσει μια εξήγηση για την πλεονεξία του, αυτός ο οποίος έχει \$1.000.000 θα είχε \$10.000.000, αυτός που έχει \$100.000.000 θα είχε \$1.000.000.000.

Η απληστία για τον πλούτο συνδέεται πολύ με την απληστία για εξουσία. Ο πλούτος είναι όχι μόνο μια γεννήτρια περισσότερου πλούτου, είναι επίσης μια πολιτική δύναμη. Στο πλαίσιο του παρόντος καπιταλιστικού συστήματος η εξαγορά είναι μια διαστροφή που διεισδύει παντού. Είναι κατ' αρχήν ένας κανόνας, ένα απλό θέμα τιμής με την οποία θα αγοράσει αυτόν που θα τον εξυπηρετήσει μιλώντας ή

σιωπώντας, με την πένα ή τον Τύπο, με πράξεις βίας ή με οποιαδήποτε άλλα μέσα, το «κτήνος της ιδιοκτησίας», με τις χρυσές προσταγές του είναι η απόλυτη, πανίσχυρη θεότητα.

Στην Ευρώπη και την Αμερική υπάρχουν μερικοί ιερείς και υπουργοί, που κάνουν ό,τι μπορούν περισσότερο ειδικά για να δηλητηριάσουν την συνείδηση του πλήθους. Οι αμέτρητοι ιεραπόστολοι περιπλανιούνται από σπίτι σε σπίτι διαδίδοντας τα ανόητα φυλλάδια, ή προκαλούν άλλες «πνευματικές» ζημιές. Στα σχολεία, γίνονται επίμονες προσπάθειες για να ακυρώσουν τα λίγα καλά που μπορεί να φέρει η εκπαίδευση στην ανάγνωση, τη γραφή και το μέτρημα. Η βλακώδης κακομεταχείριση «της ιστορίας» διεγείρει εκείνη την κραυγαλέα προκατάληψη που διαιρεί τους ανθρώπους, τους αποτρέπει να αναγνωρίσουν την πραγματικότητα, ότι οι καταπιεστές τους είναι τόσο ενωμένοι ενάντια τους και ότι όλοι οι πολιτικοί του παρελθόντος και του παρόντος, έχουν ως μόνο στόχο, τη σταθερή ενίσχυση της δύναμης των κρατούντων με επακόλουθο αυτού του γεγονότος την εκμετάλλευση των φτωχών από τους πλούσιους.

Το πλανόδιο εμπόριο της «νομιμότητας και των άλλων οιοπνευματωδών» επιμελούνται οι συκοφάντες γραφιάδες του καθημερινού Τύπου, οι πολυάριθμοι λογοτέχνες που διαστρέφουν την ιστορία, από τα πολιτικά καθάρματα που ανήκουν σε κλίκες, κύκλους, ενώσεις και οργανώσεις, από τους κοινοβουλευτικούς φαφλατάδες με τα σαγηνευτικά χαμόγελα, με τις εκκλήσεις στα χείλια και την προδοσία στις καρδιές τους, και από εκατοντάδες άλλους πολιτικούς όλων των βαθμών και των αποχρώσεων προστυχιάς.

Ολόκληρες ομάδες, απ' αυτούς που είναι όλο περιστροφές, επιστρατεύονται για να προκαλούν σύγχυση στα κοινωνικά ζητήματα. Οι καθηγητές της πολιτικής οικονομίας για παράδειγμα, παίζουν το ρόλο των υπηρετών της μπουρζουαζίας, όπου εκθειάζουν τον χρυσό μόσχο ως αληθινό ήλιο της ζωής, και χρησιμοποιούν την αναλήθεια και την απατεωνιά τόσο «επιστημονικά», που κάνουν τη μαυρίλα των εργατών να εμφανίζεται ως δώρο προς το ανθρώπινο γένος. Μερικοί από εκείνους τους τσαρλατάνους συστήνουν την κοινωνική μεταρρύθμιση, ή με άλλα λόγια, διαδικασίες, βασισμένες στο αξίωμα της πλύσης χωρίς βρέξιμο, για να μην αναφερθούν οι φημισμένες συνταγές τους για την αποταμίευση και την εκπαίδευση.

Καθώς εξαπατούν τις μάζες, οι καπιταλιστικοί ιππότες της λεηλασίας συνεχίζουν να τελειοποιούν το μηχανισμό της δύναμής τους. Νέα γραφεία δημιουργούνται. Οι υψηλές θέσεις σε αυτά συμπληρώνονται στην Ευρώπη από τους απογόνους των ληστών των δρόμων (που τώρα είναι «ευγενείς»), στην Αμερική από τους πιο πανούργους κυνηγούς γραφείων και τους πιο ευπροσήγορους κλέφτες, οι οποίοι συνδυάζουν τον αρχικό σκοπό τους που είναι η επίσημη φίμωση του προλεταριάτου με την πολύ ευχάριστη επιχείρηση της είσπραξης και της παραποίησης σε μεγάλη κλίμακα. Διατάζουν τα σώματα των στρατιωτών, των χωροφυλάκων, των αστυνομικών, των κατασκόπων, των δικαστών, των δεσμοφυλάκων, των εισπρακτόρων φόρων, των εκτελεστών, κ.λπ., κ.λπ. Η χαμηλότερη τάξη των γραφειοκρατών στο μεγαλύτερο μέρος της μαζεύεται από τις τάξεις των μη-κατόχων και μόνο κατ' εξαίρεση [σπάνια] πληρώνεται καλύτερα. Για αυτό το λόγο, επιδεικνύουν μεγάλο ζήλο ως κατάσκοποι, ωτακουστές, χώνουν τη μύτη τους παντού, με νύχια σαν του αρπακτικού όρνεου, και γλείφτες του κράτους, η εγκαθίδρυση του οποίου ούτε λίγο ούτε πολύ είναι η πολιτική οργάνωση μιας ορδής ληστών απατεώνων, το οποίο χωρίς τους τυραννικούς μηχανισμούς δεν θα μπορούσε να αντέξει ούτε για μια ημέρα μπροστά στη δίκαιη οργή και την καταδίκη των καταπιεσμένων ανθρώπων.

Στις περισσότερες από τις παλαιές χώρες αυτό το σύστημα έχει φθάσει εκ των πραγμάτων στην κορύφωσή του σ' ό,τι αφορά την εξωτερική του μορφή. Ολόκληροι πειθαρχικοί μηχανισμοί του κράτους συμπυκνώνονται σε μια μοναρχική εξουσία. Οι αντιπρόσωποί του «από τη χάρη του Θεού» είναι η ίδια η πεμπτουσία της κακίας. Σε όλους αυτούς η κακία και το έγκλημα, που είναι κοινά για τις άρχουσες τάξεις, αναπτύσσονται με έναν τερατώδη βαθμό. Το πλέον προσφιλές τους επάγγελμα είναι η ολοκληρωτική δολοφονία (πόλεμος). Όταν ληστεύουν, και το κάνουν συχνά, ληστεύουν πάντα ολόκληρες χώρες και εκατοντάδες, ακόμα και χιλιάδες εκατομμύρια. Ο εκτεταμένος εμπρησμός χρησιμεύει στο να φωτιστούν οι αγριότητες τους. Εμμένουν στην έννοια, ότι η ανθρωπότητα υπάρχει για αυτούς που την κλωτσούν, χτυπούν και φτύνουν επάνω της. Και στην καλύτερη περίπτωση περνούν τον καιρό τους διαλέγοντας τις

ελκυστικότερες γυναίκες και τα κορίτσια μεταξύ «των υποκειμένων τους» για να ικανοποιήσουν τις κτηνώδεις σαρκικές επιθυμίες τους. Άλλοι παραχωρούν το δικαίωμα στους «πλέον υπάκουους» να πεθάνουν σαν τα σκυλιά.

Με άμεσο εκβιασμό αυτοί οι στεμμένοι δολοφόνοι της Ευρώπης τσεπώνουν \$50.000.000 ετησίως. Ο милитарισμός τους κοστίζει ετησίως \$1.000.000, μην λαμβάνοντας υπόψη την απώλεια ζωής και εργασίας. Ένα ίσο ποσό καταβάλλεται ως τόκος σε \$20.000.000.000 των κρατικών χρεών, τα οποία οι αχρείοι έχουν δημιουργήσει σε συγκριτικά σύντομο χρονικό διάστημα. Η μοναρχία στην Ευρώπη κοστίζει ετησίως \$2.050.000 000, αυτό το ποσό αντιστοιχεί με τους μισθούς 10.000.000 εργαζομένων, για το

ίδιο χρονικό διάστημα. Όμως με τους μισθούς αυτούς ζουν και τρέφονται 50.000.000 ανθρώπων που εξαρτώνται από τους εργαζόμενους αυτούς.

Στην Αμερική τη θέση των μοναρχών έχουν πάρει οι μονοπωλητές. Εάν το μονοπώλιο στις υποτιθέμενες «ελεύθερες» Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής αναπτυχθεί με το ρυθμό που έχει το τελευταίο τέταρτο του αιώνα, το μόνο που θα έχει γλυτώσει από το μονοπώλιο θα είναι μόνο το φως της ημέρας και ο αέρας. Πεντακόσια εκατομμύρια στρέμματα του εδάφους στις Ηνωμένες Πολιτείες, περίπου έξι φορές η περιοχή της Μεγάλης Βρετανίας και της Ιρλανδίας, διαιρέθηκε ανάμεσα σε μια γενιά εταιριών του σιδηροδρόμου και τους μεγάλους ιδιοκτήτες ευρωπαϊκό-αριστοκρατικής προέλευσης. Μέσα σε μερικές δεκαετίες μόνο η Vanderbilt συσσώρευσε \$200.000.000. Αρκετές δωδεκάδες ανταγωνιστών της στη ληστεία χτυπώνε για να την ξεπεράσουν.

Το Σαν Φραντσίσκο ιδρύθηκε μόλις τριάντα χρόνια πριν. Σήμερα έχει στους κόλπους του ογδόντα πέντε εκατομμυριούχους! Όλος ο πλούτος αυτής της μεγάλης δημοκρατίας, αν και έχει διάρκεια ενός αιώνα, τα ορυχεία του, οι ανθρακοφόρες περιοχές του, οι πετρελαιοπηγές του, κ.λπ., κ.λπ. «έχουν αφαιρεθεί» από τους ανθρώπους και έχουν γίνει η ιδιοκτησία μιας χούφτας αδίστακτων τυχοδιωκτών και κατεργάρηδων ραδιούργων.

Η «κυριαρχία των ανθρώπων» πέφτει τσακισμένη στη σκόνη μπροστά στην επιρροή των βασιλιάδων του χρήματος, των μεγιστάνων των σιδηροδρόμων, των βαρόνων του άνθρακα και των ιδιοκτητών εργοστασίων. Αυτοί οι τύποι κουβαλούν ολόκληρες τις Ηνωμένες Πολιτείες στις τσέπες τους και αυτό που εκθειάζεται ως ανεμπόδιστη νομοθεσία και ελεύθερη νομοθεσία είναι μια φάρσα, μια αυταπάτη και μια παγίδα.

Εάν αυτές είναι οι συνθήκες που υπάρχουν στο πράσινο ξύλο, τι θα μπορούσαμε να αναμείνουμε από την αποσυντεθειμένη ξυλεία; Εάν αυτή η νέα αμερικανική δημοκρατία, με το σχεδόν απεριόριστο έδαφος της και τους σχεδόν ανεξάντλητους φυσικούς πόρους της τόσο μοιραία έχει αλλοιωθεί και έχει καταστραφεί σε ένα τέτοιο σύντομο χρονικό διάστημα από τον καπιταλιστικό σύστημα— γιατί υπάρχει έκπληξη με τα αποτελέσματα των μακροχρόνιων συνεχών καταχρήσεων παρόμοιας φύσης στη δουλική, σάπια Ευρώπη;

Πράγματι φαίνεται πως αυτή η νέα αμερικανική δημοκρατία είχε για το παρόν μια ιστορική αποστολή: να αποδείξει πέρα από κάθε αμφισβήτηση στους ανθρώπους που βρίσκονται σ' αυτήν την πλευρά του Ατλαντικού αλλά και σ' εκείνους της άλλης μεριάς, με την παρουσίαση των γυμνών, απτών γεγονότων, ότι το «κτήνος της ιδιοκτησίας», είναι πραγματικά ένα προσβλητικό τέρας και ότι ούτε η κατάσταση του εδάφους, η απεραντοσύνη της περιοχής, ούτε οι πολιτικές μορφές κοινωνίας μπορούν πάντα να αλλάξουν την κακοήθεια αυτού του κτήνους που θηρεύει. Αντιθέτως, αποδεικνύεται, ότι όσο μικρότερη φυσική ανάγκη υπάρχει για την ατομική απληστία και την αρπακτικότητα, τόσο πιο επικίνδυνο και παρείσακτο στην κοινωνία γίνεται. Δεν γίνεται αδηφάγο για να ικανοποιήσει τα θέλω του, καταβροχθίζει μόνο και μόνο για να καταβροχθίσει!

Αφήστε αυτούς που εργάζονται να κατανοήσουν βαθιά ότι αυτό το τέρας δεν μπορεί να εξημερωθεί, ούτε να γίνει αβλαβές ή χρήσιμο στον άνθρωπο. Αφήστε τους να μάθουν για να γνωρίζουν, ότι υπάρχει μόνο ένας μέσο ασφάλειας: άκαμπτος, άσπλαχνος, λεπτομερής, πόλεμος εξολόθρευσης! Οι ευγενείς προτάσεις είναι ένα τίποτα. Η περιφρόνηση και ο χλευασμός θα είναι το αποτέλεσμα, εάν από τις αιτήσεις, τις εκλογές και άλλες ανόητες προσπάθειες το προλεταριάτο ελπίζει αποσπάσει το σεβασμό των ορκισμένων εχθρών του.

Μερικοί λένε πως η γενική εκπαίδευση θα επιφέρει μια αλλαγή, αλλά αυτές οι συμβουλές είναι κατ' αρχήν μια επιπόλαιη φράση. Η εκπαίδευση των ανθρώπων θα είναι δυνατή μόνο όταν αφαιρεθούν τα εμπόδια. Και αυτό δεν θα πραγματοποιηθεί αν δεν καταστραφεί ολόκληρο το υπάρχον σύστημα.

Αλλά μην αφήσετε να γίνει κατανοητό ότι τίποτα δεν θα μπορούσε ή δεν θα πρέπει να γίνει από την εκπαίδευση. Κάθε άλλο. Όποιος έχει αναγνωρίσει την προστυχιά των παρόντων καταστάσεων, είναι αναγκασμένος να υψώσει τη φωνή του, προκειμένου αυτοί να εκτεθούν και με αυτόν τον τρόπο να ανοίξουν τα μάτια του λαού. Μόνο αποφύγετε να φθάσετε σε αυτό το αποτέλεσμα μέσα από υπερ-επιστημονικούς συλλογισμούς. Αυτό, αφήστε το στους καλοπροαίρετους επιστήμονες, οι οποίοι σχίζουν κατά αυτόν τον τρόπο τη μάσκα της ανθρωπινότητας από τη «καλύτερη τάξη» και αποκαλύπτουν τη φοβερή όψη του κτήνους του θηράματος. Η γλώσσα από και προς το προλεταριάτο πρέπει να είναι σαφής και βίαιη.

Όποιος χρησιμοποιεί το λόγο με αυτό τον τρόπο θα κατηγορηθεί από τον κυβερνητικό συρφετό για υποκίνηση σε ταραχές, θα μισηθεί πικρά και θα διωχτεί. Αυτό δείχνει ότι ο μόνος πιθανός και πρακτικός διαφωτισμός πρέπει να είναι η φύση της υποκίνησης. Ας υποκινήσουμε, λοιπόν!

Ας παρουσιάσουμε στους ανθρώπους πώς εξαπατείται το εργατικό δυναμικό από τους κεφαλαιοκράτες χωρών και πόλεων, πώς καταληστεύεται παρά τις πενιχρές αμοιβές του από το κατάστημα, το σπίτι, και άλλους αφεντάδες, πώς οι ιεροκήρυκες, ο Τύπος και τα κόμματα επιδιώκουν να καταστρέψουν τη νοημοσύνη του, πώς μια βάνουση αστυνομία είναι πάντα έτοιμη τον κακομεταχειριστεί και να τον βασανίσει και μαζί με τους στρατιωτικούς να χύσει το αίμα του. Πρέπει επιτέλους να σταματήσουμε να κάνουμε υπομονή! Οι άνθρωποι θα επαναστατήσουν και θα συντρίψουν τους εχθρούς του!

Η επανάσταση του προλεταριάτου —ο πόλεμος των φτωχών ενάντια στους πλουσίους— είναι ο μόνος τρόπος από την καταπίεση στην απελευθέρωση!

Αλλά, μερικοί προβάλλουν την άποψη, ότι οι επαναστάσεις δεν μπορούν να γίνουν! Βεβαίως όχι, αλλά μπορούν να προετοιμαστούν στρέφοντας την προσοχή των ανθρώπων στο γεγονός ότι επίκεινται τέτοια γεγονότα και καλώντας τους να είναι έτοιμοι για όλες τις έκτακτες ανάγκες.

Η καπιταλιστική ανάπτυξη, —η οποία πολλοί θεωρητικοί υποστηρίζουν ότι πρέπει να προχωρήσει στη συνολική εξάλειψη της μεσαιάς τάξης, (μικρή μπουρζουαζία), προτού οι ευνοϊκοί όροι σε μια κοινωνική επανάσταση να είναι προσιτοί—, έχει φθάσει σε ένα τέτοιο σημείο τελειότητας, όπου η περαιτέρω πρόοδος της είναι σχεδόν αδύνατη. Η παγκόσμια παραγωγή (στις εκπολιτισμένες χώρες) μπορεί μόνο να συνεχίσει, βιομηχανικά καθώς επίσης και σε αγροτικό επίπεδο, σε μια μεγάλη κλίμακα, όταν οργανώνεται η κοινωνία σε κομμουνιστική βάση, και όταν (που θα είναι έπειτα μια αυταπόδεικτη αλήθεια) η μείωση των ωρών της εργασίας συμβαδίζει με την ανάπτυξη των τεχνικών εγκαταστάσεων και την αύξηση της κατανάλωσης σύμφωνα με την παραγωγή.

Αυτό εύκολα μπορεί να κατανοηθεί. Στη ανεξέλεγκτη παραγωγή μπορούν να παραχθούν 100 φορές περισσότερα από αυτά που χρειάζονται οι παραγωγοί σε αγαθά της ισοδύναμης αξίας, και εδώ βρίσκεται η δυσκολία. Μέχρι πρόσφατα, αυτή η αξία πλεονάσματος υπήρχε αλλά δεν της έδιναν και πολύ σημασία, επειδή κατά πολύ η μεγαλύτερη μερίδα αυτού του αποκαλούμενου κέρδους έχει στη συνέχεια μετατραπεί σε κεφάλαιο, δηλαδή χρησιμοποιήθηκε για τις νέες καπιταλιστικές επιχειρήσεις και επειδή οι περισσότεροι προηγμένες βιομηχανικά χώρες (το «κτήνος της ιδιοκτησίας» σε εκείνες τις χώρες) εξάγουν τις τεράστιες ποσότητες εμπορευμάτων. Τώρα, εντούτοις, η κατάσταση αρχίζει να αποδυναμώνεται. Ο βιομηχανισμός

σημειώνει μεγάλη πρόοδο στον κόσμο, ισορροπώντας όλο και περισσότερο τις εξαγωγές και τις εισαγωγές, και για τον λόγο αυτό οι νέες επενδύσεις του κεφαλαίου γίνονται λιγότερο κερδοφόρες, και πρέπει, κάτω από τέτοιες περιστάσεις, να αποδειχθούν σύντομα εξ ολοκλήρου μη ανταποδοτικές. Οι καθολικές κρίσεις πρέπει να ακολουθήσουν και να εκθέσουν αυτά τα πυροτεχνήματα της ανάκαμψης.

Όλα επομένως είναι ώριμα για τον κομμουνισμό, είναι μόνο απαραίτητο να απομακρυνθούν οι φανατικοί εχθροί του που έχουν συμφέροντα, οι κεφαλαιοκράτες και οι υποκινητές τους. Κατά τη διάρκεια αυτών των κρίσεων οι άνθρωποι θα προετοιμαστούν αρκετά για τον αγώνα. Έπειτα όλα θα εξαρτηθούν από την παρουσία καλά εκπαιδευμένων επαναστατικών πυρήνων σε όλα τα σημεία, οι οποίοι είναι κατάλληλοι και ικανοί να συσπειρώσουν γύρω τους την πλειονότητα των ξεκαθαρισμένων ανθρώπων, που οδηγούνται στην εξέγερση από τη δυστυχία και την έλλειψη εργασίας, και που μπορούν έπειτα να κατευθύνουν τις τεράστιες δυνάμεις και δυνατότητές τους στο να καταστρέψουν όλους τους εχθρικούς μηχανισμούς που υπάρχουν.

Επομένως οργανώστε και διευρύνετε παντού το σοσιαλιστικό επαναστατικό κόμμα προτού να είναι πάρα πολύ αργά! Η νίκη των ανθρώπων ενάντια στους τύραννους και τα βαμπίρ θα είναι τότε σίγουρη.

Αντί εδώ να αναπτύξουμε ένα «πρόγραμμα», υπό τις παρούσες συνθήκες, είναι σημαντικότερο να σκιαγραφήσουμε το τι πρέπει πιθανώς να κάνει το προλεταριάτο αμέσως μετά από τη νικηφόρα μάχη για να διατηρήσει την υπεροχή.

Πιθανότατα πρέπει να γίνουν τα εξής: Σε κάθε τοπική κοινότητα όπου οι άνθρωποι έχουν νικήσει, θα πρέπει να συγκροτηθούν επαναστατικές επιτροπές. Αυτές θα εκτελούν τα διατάγματα του επαναστατικού στρατού, ο οποίος, ενισχυμένος από τους οπλισμένους εργάτες, θα διοικεί όπως ένας νέος κατακτητής του κόσμου.

Το προηγούμενο (παρόν) σύστημα θα καταργηθεί με το γρηγορότερο και ολοκληρωτικό τρόπο, εάν τα στηρίγματά του —τα «κτήνη της ιδιοκτησίας» και η ορδή των υποστηρικτών τους— εκμηδενιστούν. Το ζήτημα έχει ως εξής: Εάν οι άνθρωποι δεν τους συντρίψουν, τότε αυτοί θα συντρίψουν τους ανθρώπους, θα πνίξουν την επανάσταση στο αίμα των καλύτερων, και θα καρφώσουν τις αλυσίδες της σκλαβιάς πιο σταθερά από ποτέ. Σκοτώστε αλλιώς θα σκοτωθείτε, δεν υπάρχει εναλλακτικός δρόμος. Αυτός είναι ο λόγος που οι σφαγές των εχθρών του ανθρώπου πρέπει να καθιερωθούν. Όλες οι ελεύθερες κοινότητες εισέρχονται σε μια επιθετική και αμυντική συμμαχία κατά τη διάρκεια της συνέχισης του αγώνα. Οι επαναστατικές κοινότητες πρέπει να υποκινήσουν την εξέγερση στις γειτονικές περιοχές. Ο πόλεμος δεν μπορεί να τερματιστεί παρά μόνο αφού ο εχθρός, —το «κτήνος της ιδιοκτησίας»—, καταδιωχθεί μέχρι την τελευταία του κρυψώνα και εξοντωθεί.

Προκειμένου να υπάρξει ένα ολοκληρωμένο προχώρημα υπό την οικονομική έννοια, όλα τα εδάφη, η ιδιοκτησία σπιτιών και όλα όσα σχετίζονται με αυτή, καθώς επίσης και όλο το κινητό κεφάλαιο θα ανακηρυχθεί ιδιοκτησία των αντίστοιχων κοινοτήτων. Έως ότου γίνει η ολοκληρωτική αρμονική αναδιοργάνωση της κοινωνίας, η προκήρυξη των ακόλουθων αρχών και μέτρων μπορεί να είναι ικανοποιητική:

Κάθε εκκρεμές χρέος εκκαθαρίζεται. Τα αντικείμενα προσωπικών χρήσεων που μπήκαν ενέχυρο ή υποθηκεύτηκαν θα επιστρέφονται δωρεάν. Κανένα μίσθωμα δεν θα πληρωθεί. Οι επιτροπές κατοικίας της κάθε περιοχής, που θα γίνουν μόνιμες, προσφέρουν κατοικίες σε εκείνους που είναι άστεγοι ή έχουν ανεπαρκή ή ανθυγιεινά διαμερίσματα. Μετά από συστηματική απολύμανση και καθαρισμό τους, δεν θα υπάρχει πλέον καμία ανάγκη και επιθυμία για άλλη κατοικία.

Έως ότου μπορεί να αναλάβει ο καθένας την κατάλληλη απασχόληση, η κομμούνα θα εγγυηθεί όλες τις ανάγκες της ζωής. Οι επιτροπές των προμηθειών θα ρυθμίζουν τη διανομή των δημευμένων αγαθών. Εάν υπάρξει έλλειψη σε κάτι, το οποίο ίσως συμβεί όσον αφορά τα τρόφιμα, αυτό πρέπει να αποκτηθεί από τους αρμόδιους γι' αυτό το σκοπό. Η απόκτηση τέτοιων πραγμάτων από τα γειτονικά μεγάλα κτήματα με οπλισμένες φάλαγγες, αυτών που θα ασχολούνταν με την ανεύρεση τροφίμων, θα ήταν ένας από τους πιο αποτελεσματικούς τρόπους.

Η προετοιμασία για διανομή των προμηθειών θα γίνει αποτελεσματικά από τους κοινοτικούς συνεταιρισμούς των εργατών, που οργανώνονται γι' αυτό το σκοπό.

Η άμεση οργάνωση των εργαζομένων σύμφωνα με τους διαφορετικούς κλάδους του εμπορίου και της τοποθέτησης τους ανάλογα με τη διαθεσιμότητά τους στα εργοστάσια, τις μηχανές, τις πρώτες ύλες, κ.λπ., κ.λπ., για τη συνεταιριστική παραγωγή, θα αποτελέσει τη βάση της νέας κοινωνίας.

Η κοινότητα —τουλάχιστον επί του παρόντος— θα μεσολαβήσει και θα ρυθμίσει την κατανάλωση. Επομένως, συνάπτει συμφωνίες με τις μεμονωμένες ενώσεις εργαζομένων, κάνει τις περιοδικές προσφορές σε αυτές, οι οποίες μπορούν να είναι πλάνα με βάση τα αγαθά, που έχουν συλλεχθεί και αποθηκευτεί, και με αυτόν τον τρόπο δίνει θανατηφόρο κτύπημα στο παλαιό νομισματικό σύστημα.

Τα καλά σχολεία, οι παιδικόι σταθμοί, και άλλοι οργανισμοί για την εκπαίδευση πρέπει να ιδρυθούν χωρίς καθυστέρηση. Η εκπαίδευση των ενηλίκων, που θα είναι πλέον δυνατή, δεν πρέπει να παραμεληθεί ή να αναβληθεί. Η αλήθεια και η γνώση θα διδαχθούν σε όλες τις εκκλησίες, όπου κανένας ιερατικός υποκριτής ηθικολόγος θα είναι ανεκτός. Όλα τα τυπογραφεία πρέπει να τεθούν σε λειτουργία για να παράγουν βιβλία, εφημερίδες και φυλλάδια εκπαιδευτικής αξίας, για να διανεμηθούν παντού, ιδιαίτερα στις περιοχές που δεν θα έχουν ακόμα ελευθερωθεί από τη σκλαβιά.

Όλα τα νομικά βιβλία, τα αρχεία δικαστηρίων και αστυνομίας, καταχωρήσεις των υποθηκών, χρεών, χρεωγράφων, και όλα τα αποκαλούμενα «πολύτιμα έγγραφα» πρέπει να καούν. Όλα αυτά τα ενδεικτικά χρησιμεύουν μόνο για να φανεί ότι η περίοδος μετάβασης, —που τρομάζει γενικά εκείνους που, κατά τα άλλα, ενεργητικά υιοθετούν μια αναδιοργάνωση της κοινωνίας, επειδή εμφανίζεται δύσκολο και σκληρό σε αυτούς—, δεν χρειάζεται να είναι τέτοιας άτονης φύσης.

Και τώρα ας ρίξουμε μια ματιά στο ιδανικό των φιλοδοξιών μας

Η ελεύθερη κοινωνία αποτελείται από αυτόνομες, δηλ., ανεξάρτητες κοινότητες. Ένα δίκτυο ομοσπονδιών, αποτέλεσμα ελεύθερα δημιουργημένων κοινωνικών συμβάσεων, και όχι κάποιας αυταρχικής κυβέρνησης ή κηδεμονίας, τους περιβάλλει όλους. Οι κοινές υποθέσεις επιμελούνται σύμφωνα με την ελεύθερη συζήτηση και την κρίση από τις ενδιαφερόμενες κοινότητες ή τις ενώσεις. Οι άνθρωποι, χωρίς διάκριση του φύλου, συναντιούνται συχνά στα πάρκα ή σε κατάλληλες αίθουσες, όχι για να κάνουν νόμους ή για να δεσμεύσουν τα χέρια τους, αλλά προκειμένου να αποφασίσουν σε κάθε περίπτωση για όλα τα ζητήματα, όπως δημόσιες υποθέσεις, ή για την ανάθεση εφαρμογής των αποφάσεών τους σε άτομα και να ακούσει τις εκθέσεις τους.

Η εξωτερική εμφάνιση αυτών των κοινοτήτων θα είναι εξ ολοκλήρου διαφορετική από αυτή των σημερινών πόλεων και των χωριών. Οι στενές οδοί θα έχουν εξαφανιστεί, οι φυλακές θα έχουν καταστραφεί και ευρύχωρα, καλοφτιαγμένα μέγαρα που περιβάλλονται από κήπους και πάρκα, θα δημιουργούνται στις θέσεις τους και θα δίνουν τη στέγαση στις μεγαλύτερες ή μικρότερες, ενώσεις που συγκεντρώνονται για τα ίδια ενδιαφέροντα. Οι ανέσεις θα αυξάνουν σε τέτοιο επίπεδο όπου κανένας ατομικός ή οικογενειακός διακανονισμός δεν θα μπορούσε να φθάσει.

Στην εξοχή οι άνθρωποι θα είναι περισσότερο συγκεντρωμένοι. Μια γεωργική κοινότητα με τις ευκολίες πόλεων θα πάρει τη θέση διάφορων χωριών. Τα ενωμένα αγροκτήματα, που μέχρι τώρα είναι χωρισμένα, η γενική λίπανση και η σταθερή βελτίωση των γεωργικών μέσων και των χημικών λιπασμάτων, η αυξανόμενη τελειότητα των τρόπων επικοινωνίας και η μεταφοράς, κ.λπ., έχουν απλοποιήσει αυτήν τη διαδικασία της συγκέντρωσης. Η προηγούμενη αντίθεση μεταξύ της πόλης και της εξοχής εξαφανίζεται και η αρχή της ισότητας κερδίζει έναν από τους σημαντικότερους θριάμβους της.

Η ιδιωτική περιουσία δεν υπάρχει πλέον. Όλος ο πλούτος ανήκει στους ανθρώπους ή τις κοινοτικές ενώσεις. Καθένας, είτε ικανός να εργαστεί είτε όχι, μπορεί να λάβει από αυτές είδη ανάγκης όπως αυτός επιθυμεί. Το σύνολο των αναγκών και των ανέσεων που απαιτούνται, ρυθμίζει την ποσότητα παραγωγής.

Ο χρόνος της εργασίας για το άτομο περιορίζεται σε μερικές ώρες ημερησίως, επειδή όλοι όσοι είναι ικανοί να εργαστούν, ανεξάρτητα από το φύλο, συμμετέχουν στην παραγωγή, επειδή η άχρηστη, επιβλαβής, ή παρόμοια εργασία δεν θα γίνει, και επειδή τα τεχνικά, χημικά, και άλλα βοηθητικά μέσα της παραγωγής είναι πλήρως ανεπτυγμένα και ισχύουν παγκοσμίως. Το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας μπορεί να αναλωθεί στην απόλαυση της ζωής.

Η υψηλότερη ικανοποίηση θα βρεθεί στην ελεύθερα επιλεγμένη διανοητική απασχόληση. Μερικοί ξοδεύουν τον ελεύθερο χρόνο τους στην υπηρεσία των φίλων τους, και είναι πολυάσχολοι για την κοινή ευημερία. Άλλοι μπορούν να βρεθούν στις βιβλιοθήκες, όπου αφιερώνονται στις λογοτεχνικές αναζητήσεις, ή στη συλλογή του υλικού για τις εκπαιδευτικές διαλέξεις, ή απλά για τις ιδιωτικές μελέτες. Άλλοι πάλι σπεύδουν στα λύκεια, ανοικτά σε όλους, και ακούνε για την επιστήμη. Οι ακαδημίες της ζωγραφικής, του γλυπτού, της μουσικής, κ.λπ., προσφέρουν ευκαιρίες εκπαίδευσης σε όσους θέλουν να ακολουθήσουν τις τέχνες.

Αυτοί που αγαπούν τα παιδιά, ειδικά όσοι ανήκουν στο θηλυκό φύλο, εκδηλώνουν το ενδιαφέρον τους για τις θέσεις της εκπαίδευσης, όπου, με τις κατευθύνσεις των πραγματικών συμβούλων της νεολαίας, βοηθούν στην ανατροφή και την καλλιέργεια της νέας γενιάς.

Η διδασκαλία θα γίνεται μόνο στα καλά αερισμένα και καλά φωτισμένα δωμάτια, και κατά τη διάρκεια του καλού καιρού σε υπαίθριο χώρο. Και προκειμένου να εξασφαλιστεί η ισορροπημένη ανάπτυξη του μυαλού και του σώματος, το χαρούμενο παιχνίδι, η γυμναστική και η εργασία θα εναλλάσσονται με τη στενή άσκηση του μυαλού.

Τα θέατρα και οι αίθουσες συναυλιών θα είναι ελεύθερα για όλους.

Οι αναγκαστικοί ή από προξενικό γάμοι είναι άγνωστοι: η ανθρωπότητα έχει επιστρέψει στους φυσικούς κανόνες και η αγάπη επικρατεί χωρίς περιορισμούς.

Η κακία και το έγκλημα έχουν εξαφανιστεί με τις αρχικές αιτίες, την ιδιοκτησία και τη γενική δυστυχία.

Οι ασθένειες παύουν σε μεγάλο μέρος να εμφανίζονται επειδή η κακή κατοικία, τα δολοφονικά εργαστήρια, τα ακατάλληλα τρόφιμα και το ποτό, η εξάντληση από την υπερκόπωση, έχουν γίνει πράγματα άγνωστα.

Το άτομο μπορεί επί τέλους να απολαύσει τη ζωή. Το «ΚΤΗΝΟΣ της ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ» δεν υπάρχει πλέον!!!

Μετάφραση – απόδοση: Ε.-Α.-Γ.

Από την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 63, Ιούλιος-Αύγουστος 2007